

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Richardom Kovalčíkom, Rázusova 1, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 171/2001 a postupom Krajského súdu v Košiciach v odvolacom konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 171/2001 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní (bez označenia spisovou značkou).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«... je účastníkom konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré je vedené Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „porušovateľ“) pod sp. zn. 14 C/171/2001, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ. Návrh na začatie konania bol doručený porušovateľovi dňa 28.03.2001. Tento bol zo strany sťažovateľa upravený podaním zo dňa 31.03.2003, ktoré bolo porušovateľovi doručené dňa 02.04.2003...

Aj napriek skutočnosti, že návrh na začatie konania, ako je vyššie uvedené, bol porušovateľovi doručený ešte začiatkom roku 2001, resp. v prípade upraveného návrhu ešte začiatkom roku 2003, vec nie je do dnešného dňa ešte stále právoplatne ukončená. Vychádzajúc zo súdneho spisu je zrejmé, že vo veci sa riadne nepojednávalo spolu takmer viac ako 10 rokov (od 16.10.2003 do 06.02.2007; od 08.02.2007 do 28.02.2012; od 19.04.2012 do 19.03.2013; od 17.05.2013 do 11.02.2014). Je síce pravdou, že v týchto obdobiach bolo nariaďované znalecké dokazovanie, avšak je vonkoncom neakceptovateľné a neprípustné, aby znalecké dokazovanie v jednom konaní trvalo viac ako 10 rokov.

Vznik prietahov v konaní, a teda zbytočné predlžovanie konania vidí sťažovateľ okrem iného aj v laxnom prístupe porušovateľa v prípade priznávania odmeny jednotlivým znalcom v konaní, nakoľko tieto priznával bez toho, aby náležité posúdil, či nárok uplatňovaný znalcami je v súlade s príslušnými právnymi predpismi...

Sťažovateľ má za to, že práve vyššie uvedené skutočnosti spôsobili, že konanie vedené pod sp. zn. 14 C/171/2001 sa vedie ku dnešnému dňu už viac ako 13, resp. 11 rokov.

Vyššie uvedené sťažovateľ považuje za zjavné a ničím neodôvodnené prietahy v konaní a teda má za to, že v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/171/2001 došlo zo strany porušovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, resp. jeho práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 171/2001 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov a zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 7 000 €, ako aj úhradu trov konania. Okrem uvedeného bez toho, aby v sťažnosti uviedol argumenty, sťažovateľ v petite taktiež ústavnému súdu navrhuje, aby krajskému súdu prikázal v odvolacom konaní bezodkladne konať.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. 1 Predmetom časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 171/2001, je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v označenom konaní.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho

veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Navyše, zjavne neopodstatnená je podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu aj sťažnosť, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Ústavný súd preverujúc na okresnom súde aktuálny stav konania vedeného pod sp. zn. 14 C 171/2001 zistil, že okresný súd v merite veci rozhodol rozsudkom z 5. marca 2014, a sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie ním označených práv postupom okresného súdu, bola ústavnému súdu doručená až 14. marca 2014.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné túto časť sťažnosti posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako takú, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa skončila pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto predloženú

sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. 2 Pokiaľ sťažovateľ bez bližšej argumentácie a bez uvedenia spisovej značky navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby v odvolacom konaní bezodkladne konal, ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 57/2015).

Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ domáhajúci sa „bezodkladného konania“ v odvolacom konaní toto konanie bližšie nešpecifikoval a neuviedol ani jeho spisovú značku, je nepochybné, že ide o konanie vedené krajským súdom v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 171/2001 z 5. marca 2014.

Ústavný súd zistil, že proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie 19. marca 2014, pričom vec bola na rozhodnutie predložená krajskému súdu 6. mája 2014.

K tomuto zisteniu ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že doterajšia dĺžka odvolacieho konania na krajskom súde nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015